

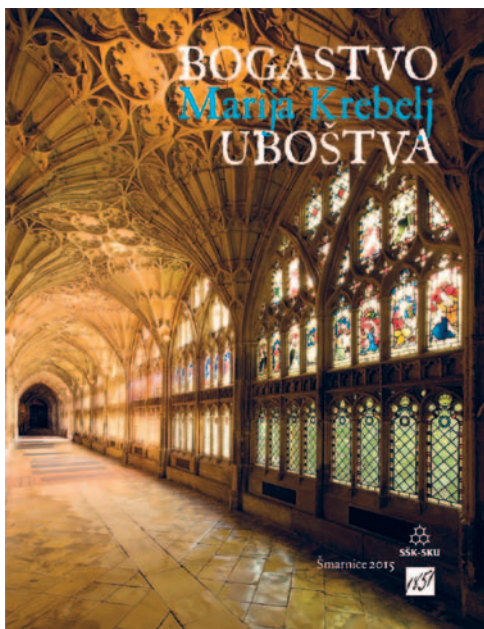

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

MARIJA KREBELJ: BOGASTVO UBOŠTVA

Podatki o knjigi

- Naslov: BOGASTVO UBOŠTVA
- Avtorica: Marija Krebelj
- Urednik: Ivan Mohar
- Cena: 8 €
- Velikost: 150 mm x 195 mm
- Vezava: mehko vezano
- Število strani: 72
- ISBN: 978-961-278-189-7
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba

Kontakt

Nina Brumec
telefon 01.244.36.70
mohorjeva@siol.net

»Prebudite svet! Postavite Kristusa v središče svojega bivanja!«

V letošnjem šmarničnem branju nam bodo nekateri izmed njih zaupali zgodbo svojega poklica. Spregovorili nam bodo o tem, kako jih je Bog osvojil, da so vse zastavili zanj. Mogoče jih idealiziramo ali nanje gledamo zviška, vsekakor pa nas s svojo zvestobo in radikalno odločitvijo ne pustijo ravnodušnih. V predanosti Jezusu in bližnjim, uboštvu, tišini ter veselju so kot budilke, ki nas dramijo in naš pogled usmerjajo k bistvenemu.

Mnogi posvečeni nadaljujejo delo svojih ustanoviteljev, ki so pred njimi pošteno pretresli svoj čas in nas budijo še danes. Ko je sveti Francišek Asiški očetu, bogatemu trgovcu, predal svojo obleko in odšel v samoto, ni mogel vedeti, da bo s tem preroškim dejanjem za seboj potegnil množico kristjanov, ki bodo v uboštvu iskali in oznanjali Jezusa. Tudi mati Terezija si verjetno ni predstavljala, koliko ljudi ji bo sledilo, četudi v drobnih vsakdanjih odločitvah, ko je s ceste pobrala prvega razcapanega umirajočega človeka. Zaradi obeh in še mnogih drugih posvečenih je svet danes drugačen.

Tudi danes papež Francišek posvečene pošilja na bivanjska obrobja. »Srečanje z Njim (Kristusom) vas bo potisnilo k srečanju z drugimi in pripeljalo do najbolj ubogih, do najrevnejših,« pravi. Zaveda se, da bodo zaradi tega izpostavljeni tveganju. Zato potrebujejo naše spodbude, podporo in predvsem molitev, da bi čudovito novico o Božji ljubezni ponesli tistim, ki jo najbolj potrebujejo. Po uboštvu posvečenih bodo mnogi spoznali, kaj oziroma kdo je resnično bogastvo.

Odlomek iz knjige

Sestra z vrha sveta

Sestra Dorica, frančiškanka Marijina misijonarka, ima svoj krzneni plašč. Pa ne, ker bi tekmovala s sosedo ali se »požvižgala« na zagovornike živali. V misijonu je namreč na daljnem severu Kanade med Inuiti oziroma severnoameriškimi Eskimi, katerih glavni vir hrane in toplih oblačil so tjunlji. Oblečeni v njihovo kožo že tisočletja vztrajajo v za nas nepredstavljivo mrzli pokrajini. Tudi druge sestre frančiškanke Marijine misijonarke pogosto odidejo po svetu. Živijo v mednarodnih skupnostih in tako pričujejo, da je edinost med različnimi narodi mogoča.

Škof je sestri Dorici zaupal administracijo dveh misijonov: Arviat in Whale Cove. Ker ju duhovnik lahko obišče le vsaka dva meseca, sama ob nedeljah vernikom v cerkvi govori o skrivnostih krščanstva. »Čutim, kako me poslušajo, gledajo, kako so hvaležni za besede pričevanja o Bogu, ki jih ljubi, jim odpušča, jih sprejema in pričakuje,« pravi o tamkajšnjih ljudeh. Včasih ji v cerkvi skupaj z dojenčki prisluhnejo pri minus 50 stopinjah Celzija. Pogosto so ob tem še lačni, tako da je najbolj vesela, ko jih lahko nahrani. Vsakokrat, ko pride kdo v misijon, ga vpraša, ali je že jedel.

Na vrhu sveta, kot svoji misijonski deželi pravi sestra Dorica, je življenje trdo. Pogosto prihaja do nesreč. Včasih zmrzne družinski oče, ki se v ekstremnem mrazu odpravi na lov, da bi preživel svojo družino, drugič se kdo utopi v oceanu, ki je tako hladen, da človek v njem v treh minutah umre. Ko žaluje z domačini, moli z njimi in vodi pogreb, čuti, da jim pripada. Inuiti ne potrebujejo veliko besed, pravijo jim tudi »tiha družba«. Sestra ob preizkušnjah dolge ure ostaja z njimi, skupaj pijejo čaj in malo govorijo. Tako jim želi stati ob strani.

To severno ljudstvo še vedno nima duhovnika iz svojih vrst, ki bi mu evangelij oznanjal v domačem jeziku. Sestra Dorica usposablja domačine laike, da bi lahko ob nedeljah vodili besedno bogoslužje in skrbeli za pastoralo. Želi si, da bi vsi spoznali Jezusa in se mu predali. Ve, da je pomemben samo on, ona pa je le orodje v njegovih rokah. Tudi sama svojo moč zajema v vsakodnevni molitvi. Veliko časa zanjo in za duhovno poglobitev ima med skoraj trimesečno polarno nočjo. Tedaj si pogosto ogleda filme o pomembnih duhovnih osebnostih, ob katerih se krepi. Tudi želja po misijonu se je v njenem srcu rodila ob zgledu našega rojaka Friderika Barage, ki je med severnoameriškimi Indijanci oznanjal Kristusa. Vedno se je čudila, kako mrzlo mu je moralo biti pri Velikih jezerih, ko je dolge dneve sam skozi led in sneg hodil do svojih ljudi.

Inuiti na poseben način častijo Malo Terezijo. Sestra Dorica pripoveduje o prvih dveh misijonarjih, ki sta prišla med to ljudstvo. Učila sta se jezika, k latinskim mašam, ki sta jih darovala v igluju, pa je šaman pripeljal celotno pleme. Kljub temu ni nihče prosil za krst, zato je škof v Montrealu sklenil, da bosta morala v nekaj mesecih zapustiti sever. Ker sta se navezala na ljudi, sta začela resno moliti. Nekega večera sta prejela nenavadni pismi. Pošto so jima vrgli kar z letala, ki je preletelo območje. V prvem pismu je bil življenjepis Terezije Deteta Jezusa, mlade karmeličanke, ki je imela rada sneg, v drugem pa zemlja z njenega prvega groba. Sklenila sta, da bosta to prst v nedeljo pri maši vrgla čez Eskime kot blagoslovljeno vodo. Zgodil se je čudež: šaman je z vso družino prosil za krst. Misijonarja sta tako lahko ostala med svojim ljudstvom, eden od njiju pa je postal celo njihov prvi škof. Od takrat se vsaka molitev med Inuiti konča s prošnjo k Mali Tereziji.

Po 100 letih na njunih temeljih Cerkev gradi sestra Dorica. Tako daleč in med neznane ljudi je odšla, ker je prepričana, da je Bog potreben vsakomur in da je drugo izguba časa in energije.

(Zgodba za tretji dan šmarnic)